

Всички погледи се устремиха къмъ одрия, мълчаливъ мъжъ.

Петъръ стана. Той рѣдко говорѣше и за това боляритѣ затаиха дъхъ, пълни съ любопитство.

— Азъ се отказахъ за винаги отъ царския вѣнецъ. Предпочитамъ отъ далечъ, съ съветъ и напѣтване, да помагамъ въ управлението на братята си. Иваница е буенъ и смѣлъ като Асѣна. Само той може да замѣсти царя. Азъ не приемамъ.

Но Иваница настоя упорито на своето. Тогава Петъръ се съгласи, но съ условие и Иваница да дѣли съ него властъ и царски почести.

— Куманскиятъ князъ Цигатъ — продължи Асѣнъ — е обещалъ да нападне венгритѣ отъ къмъ гърба, щомъ тѣ направятъ на Бѣдинската крепостъ. А ние ще пазимъ Хемскитѣ твърдини. Но мисля, че ще е по-добре, ако не чакаме първи да ни нападнатъ. За това разпратихъ златопечатни слова до най-далечнитѣ си крайни боляри да събератъ веднага опълчението си и да потеглятъ на югъ. Ние тръгваме отъ тукъ въ четвъртъкъ. Ще се съберемъ всички при Станимака. Отъ тамъ ще гледаме да издебнемъ Исаковитѣ пълчища. Боляри, борбата ще бѣде за животъ и смъртъ...

Царьтъ стана и замислено започна да се разхожда по синкавитѣ и зелени мраморни плочи на пода. Спрѣ до прозореца, погледна надолу, махна съ рѣка на двамата си синове, които весело играеха съ малката Мария въ градината и спрѣ взоръ на черквата въ подножието на Трапезица.

День и нощъ горѣха кандилата въ черквата на Солунския чудотворецъ. Нима ще оставишъ вехтата, гнила държава, която навлича върху себе си тежкия ти гнѣвъ съ безчинствата и беззаконията си, да смаже чистата ни правда?

Отъ къмъ главната крепостна порта се зачу тежкото скърцане на веригитѣ на подвижния мостъ. Неясни виковете отекнаха отъ голѣмата бойница. Следъ мигъ единъ конникъ, побѣлѣлъ отъ прахъ, полетѣ къмъ палата. Главата му почти допираше врата на коня.